

רע"פ 8651/13 - משה סקה נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 8651/13

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: משה סקה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 28.11.2013, בעפ"ת 20938-11-13, שניתן על-ידי כב' השופט ר' בן-יוסף

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

בשם המשיבה: עו"ד ארז בן-ארויה

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן-יוסף), בעפ"ת 20938-11-13, מיום 28.11.2013, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על החלטתו של בית המשפט לתעבורה בתל אביב-יפו (כב' השופט י' גרטי), בהמ"ש 9976-10-13, מיום 31.10.2013.

רקע והליכים קודמים

2. מהודעת קנס שנרשמה לחובתו של המבקש עולה, כי ביום 13.9.2012, בשעה 06:00 או בסמוך לכך, הוא לא ציית לרמזור אדום בצומת הכבישים 4 ו-5, והמשיך את נסיעתו למרות האור האדום שדלק ברמזור (להלן: הודעת הקנס המקורית). בעקבות כך, יוחסה למבקש עבירה של אי ציות לתמרור, לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

הודעת הקנס המקורית נשלחה לכתובתו של המבקש בדואר רשום, אך הוחזרה על-ידי הדואר תוך שצוין עליה כי היא לא נדרשה. מאחר שהקנס לא שולם במועדו, נשלחה למבקש הודעת קנס נוספת, ביום 17.3.2013, אשר כללה תוספת פיגורים עבור אי-תשלום הקנס המקורי (להלן: הודעת הקנס השנייה). ביום 14.8.2013, פנה המבקש למשטרת ישראל בבקשה להישפט באיחור, וטען כי הוא לא קיבל את הודעת הקנס המקורית, אך בקשתו זו נדחתה.

3. המבקש הגיש לבית המשפט לתעבורה בתל אביב-יפו בקשה להארכת מועד להישפט, בהתאם לסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי). ביום 31.10.2013, דחה בית המשפט לתעבורה את בקשתו של המבקש. נקבע, כי הודעת הקנס המקורית נשלחה למבקש ביום 10.10.2012, והוחזרה למשטרת ישראל ביום 22.11.2012. בהמשך לכך, קבע בית המשפט לתעבורה, כי המבקש לא הצליח לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 (להלן: תקנות סדר הדין הפלילי), ולכן יש לראותו כמי שהורשע בעבירה שיוחסה לו בהודעת הקנס, בהתאם לסעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי. עוד מצא בית המשפט לתעבורה, כי לא מתקיימים התנאים לביטולה של ההרשעה, וכי אין בפיו של המבקש נימוקים מיוחדים המצדיקים לאפשר לו להישפט באיחור.

4. המבקש ערער על החלטתו של בית המשפט לתעבורה לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, וביום 28.11.2013 נדחה ערעורו. בית המשפט המחוזי ציין, כי המבקש הגיש את הבקשה להארכת מועד לשמיעת משפטו בחלוף כחמישה חודשים מהיום בו קיבל לידי את הודעת הקנס השנייה, וכי בקשה זו נדחתה בהחלטה מנומקת, הנסמכת על העובדה שהודעת הקנס המקורית נשלחה למבקש בדואר רשום. עוד ציין בית המשפט המחוזי, כי החלטתו של בית המשפט לתעבורה נסמכה לא רק על תגובת המשיבה, אלא גם "על דבר אחר שהיה מונח בפניו", ולכן אין בידי לשנות מקביעותיו העובדתיות של בית המשפט לתעבורה.

הבקשה לרשות ערעור

5. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, במסגרתה נטען כי עולות הימנה שאלות בעלות "חשיבות ציבורית". המבקש חזר בבקשתו על הטענה, לפיה הוא לא קיבל את הודעת הקנס המקורית, משום שזו נשלחה לביתו בשעה שנערכו בבניין שיפוצים. עוד הלין המבקש על קביעתו של בית המשפט המחוזי, לפיה הערכאה הדיונית הסתמכה על דבר נוסף שהיה מונח בפניה, בנוסף לרישומים שהציגה המשיבה, מבלי שצוין מהו אותו הדבר הנוסף.

6. המשיבה מתנגדת לבקשה למתן רשות ערעור, וטוענת כי הבקשה אינה מעלה כל שאלה עקרונית המצדיקה עריכת דיון ב"גלגול שלישי". המשיבה ציינה, כי היא אינה יודעת למה התכוון בית המשפט המחוזי בציינו, כי לנגד עיניו בית המשפט לתעבורה עמד "דבר נוסף", אך לדידה אין בכך כדי לשנות מהרשעתו של המבקש. עוד הוסיפה המשיבה וטענה, כי המבקש השתהה במשך תקופה של כחמישה חודשים מיום קבלת הודעת הקנס השנייה, טרם שהגיש את

עמוד 2

7. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובתגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה של הבקשה להידחות.
8. כלל נקוט הוא בידינו כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה בצמצום, ואך במקרים בהם עולה שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית עקרונית, החורגת בהיקפה מעניינם הפרטני של הצדדים לבקשה, וכן במקרים חריגים בהם קיים חשש מפני עיוות דינו של המבקש או משיקולי צדק כלפיו (רע"פ 8241/13 ברדה נ' מדינת ישראל (25.3.2014); רע"פ 1866/14 זקן נ' מדינת ישראל (13.3.2014); רע"פ 189/14 מודלג' נ' מדינת ישראל (3.3.2014)). בענייננו, בקשת רשות הערעור אינה מגלה כל שאלה משפטית או סוגיה ציבורית כאמור, וכל כולה ממוקדת במקרה הפרטני של המבקש, וביישום הוראות סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי על הנסיבות הקונקרטיות האופפות את עניינו. בנוסף, לא מצאתי כי קיים חשש מפני עיוות דינו של המבקש או כי קיימים שיקולי צדק כלפיו, המצדיקים היענות לבקשה.
9. למעלה מן הצורך, אתיחס בקצרה לגופם של דברים. המבקש טוען בבקשת רשות הערעור, כשם שטען בפני הערכאות הקודמות, כי בעקבות שיפוצים בבניין בו הוא מתגורר, הדו"ח המקורי מעולם לא הגיע לידי. ואולם, המבקש לא הציג כל ראיה שבכוחה להראות מדוע מנעו מבעדו השיפוצים שנערכו בבניין לקבל דברי דואר, ודומה כי טענה זו נטענה בעלמא. יתר על-כן, בית המשפט לתעבורה, נדרש לטענה זו, ודחה אותה במפורש, בקובעו כי המבקש לא הצליח לסתור את חזקת המסירה המעוגנת בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי. ברי, כי במסגרתו של הליך רשות ערעור אין מקום להתערבותו של בית משפט זה בקביעה עובדתית מעין זו. כמו-כן לא מצאתי, כי המבקש הצביע על "נימוקים מיוחדים", כלשונו של סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי, המצדיקים מתן ארכה כה ממושכת לקיום משפטו. בנוסף, נראה כי השיהוי שחל בהגשת הבקשה להארכת מועד להישפט, מיום קבלת הודעת הקנס השנייה, אינו עולה בקנה אחד עם התנאים הקבועים בסעיפים 230 ו-229(ה) לחוק סדר הדין הפלילי, לפיהם יש להגיש את הבקשה "מיד לאחר שהוסרה המניעה [להגשתה - א.ש.]."
- אכן, בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, נאמר, כי "בית משפט קמא, בדקתי את הדבר, לא נסמך על תגובת המשטרה, אלא על דבר אחר שהיה מונח בפניו, ולכן, אינני יכול להטיל ספק בעובדות שציין בית משפט קמא". אעיר בעניין זה, כי מוטב היה לו הבהיר בית המשפט המחוזי מהו אותו "דבר אחר" אליו הוא מכוון בדבריו. ואולם, אין בכך כדי להעלות או להוריד, ואין בהתבטאות זו כדי להצדיק מתן רשות ערעור.
10. הנה כי כן, דינה של בקשת רשות הערעור להידחות.

ניתנה היום, כ"ט באדר ב' התשע"ד (31.3.2014).
